

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 65/2026
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Љубић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство здравља РС, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2332/25 од 08.10.2025. године, у седници одржаној 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2332/25 од 08.10.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2332/25 од 08.10.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 95/25 од 21.08.2025. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужили на име потраживања које има према Здравственом центру Врање по решењу јавног извршитеља Александра Николића из ... Ии 200/24 од 26.02.2025. године исплати на име трошкова извршног поступка износ од 20.736,55 динара док је захтева тужиле у већем износу од досуђеног до износа од 20.736,55 динара одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле за исплату законске затезне камате на трошкове извршног поступка од 20.736,55 динара почев од 21.08.2025. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужили на име трошкова парничног поступка исплати износ од 45.460,00 динара са законском затезном каматом на износ од 40.000,00 динара од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2332/25 од 08.10.2025. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о ревизији тужене изјављеној против другостепене пресуде, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права, као ни да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Побијаном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву тужене којим је тражила да се тужена обавезе, као солидарни дужник - оснивач Здравственог центра Врање, да тужили на име потраживања које има према Здравственом центру Врање по решењу јавног извршитеља Александра Николића из ... Ии 200/24 од 26.02.2025. године исплати на име трошкова извршног поступка износ од 20.736,55 динара док је захтева тужиле у већем износу од досуђеног до износа од 20.736,55 динара одбијен као неоснован. О овом праву тужиле, као и о истакнутом приговору застарелости потраживања, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем материјалног права у погледу солидарне одговорности Републике Србије, као оснивача тужилиног дужника (Здравствени центар Врање) који се претежно финансира из уступљених јавних прихода, у смислу одредбе члана 14. став 3. Закона о стечају. У побијаној другостепеној одлуци изражен је правни став да солидарна одговорност оснивача за обавезе правног лица чији је он оснивач, постоји и у случају испуњености материјално-правних услова за отварање стечајног поступка, а над правним лицем се не може по закону спровести стечајни поступак, због чега постоји солидарна одговорност његовог оснивача за обавезе тог правног лица. Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 05.03.2025. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 20.736,55 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**